

Seitsemän lampunjalkaa - Efeso

Tänään tutkimme Ilmestyskirjaa, 1:10 - 2:7: *"Minä olin hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikäänkuin pasunan äänen, joka sanoi: "(Minä olen Alfa ja Omega, Ensimmäinen ja Viimeinen.) Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan". Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle puhui; ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa, ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaun puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niinkuin valkoinen villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki; hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken kaltaiset, ja hänen äänensä oli niinkuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen, terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa. Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: "Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet. Kirjoita siis, mitä olet nähnyt ja mikä nyt on ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden seitsemän kultaisen lampunjalan salaisuus on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit, ja ne seitsemän lampunjalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa." "Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: "Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä: Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseensä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhettelijoiksi; ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta. Mutta se sinulla on, että sinä vihaat nikolaiittain tekoja, joita myös minä vihaan. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa". Jumala siunaa Sanansa.*

Johannes selvästi katsoi väärään suuntaan. Hänen oli käännettävä. Tuskin voimme syyttää Johannesta. Hänen olosuhteensa, kriisinkaltainen maailmansa varmaan käänsi hänen ajatuksensa maan poliittiseen pääkaupunkiin, Roomaan: sen vallassa, asemassa ja sen ylivoimaisuudessa. Mutta Johannes sanoo: "Minä kuulin ja käännyin ja näin". Ja mikä täytti hänen näkymänsä. Se oli Henkilö, Kristus. Mutta se ei ollut pelkästään se Henkilö. Se oli Henkilö yhteydessä seitsemään lampunjalkaan, jotka Herra itse nimeää seitsemäksi seurakunnaksi. Niinpä Johanneksen näkymä kääntyy maan paikasta taivaan mielenkiinnon kohteeseen ja se on asettunut Kristuksen ylle sekä lampunjalkoihin - Hän niiden keskellä. Tässä on opetus sydämelle. Haluan teidän pohtivan tätä loppukuvaa: lampunjalka Herran itsensä käyttämänä yhteydessä paikallisseurakuntaan. Aiemmissa kokouksissamme olemme pyrkineet löytämään paikallisseurakunnan pääperiaatteet, dispensationalisessa mielessä. Näimme sen Matteuksen evankeliumissa. Olemme pyrkineet löytämään paikallisseurakuntien toimintatavat historiallisesti, Apostolien tekojen läpi. Olemme myös tutkineet paikallisseurakuntia opillisesti epistoloista. Mutta nyt Ilmestyskirjassa meidän huomiotamme kiinnitetään paikallisseurakuntaan profeetallisesti, tässä Ilmestyksessä, joka annettiin Johannekselle.

Yksi aspekti Kristuksen kiinnostuksen kohteista, ja se on tässä dispensaatiossa. Haluaisin teidän hetkisen pohtivan lampunjalan merkityksellisyyttä. Jos tutkitte Vanhaa testamenttia, havaitsette tämän. Lampunjalka viidessä Mooseksen kirjassa, Exoduksessa ja Leviticuksessa. Aion näyttää teille, että mistä löydätte lampunjalan, löydätte todistuksen Jumalalle, ja sen todistuksesta Jumalalle maan päällä. Viidessä Mooseksen kirjassa lampunjalan korostus on materiaalissa. Se on puhdasta kultaa. Tämä muistuttaa sydäntäni, että lampunjalka siellä puhuu Kristuksesta, persoonallisena. Materiaali, puhdas kulta, on samaa kuin Armoistuimella. Ja luonnollisesti puhdas kulta puhuu myös Jumalan kunnia, joka ilmenee Jumalan vanhurskaudessa. Ja näin huomaatte, että löytyy yhteys Armoistuinten ja kultaisen lampunjalan välillä, josta ei anneta mitään mittoja - takotyötä. Ja nuput ja kukat ja lamput, kaikki viitaten Kristuksen ominaisuuksiin, jotka tulevat Hänestä persoonallisesti todistuksena Jumalasta maan päällä - Kristuksen Persoonaa. Jos käännätte raamatunsivuja, kohtaatte lampunjalan uudelleen profeetoissa, ja huomattavasti Sakarjan kirjassa, luku 4. Ja siellä, esitän, että kuva on hieman erilainen. Tässä korostus ei ole materiaalissa, vaan lampunjalan ylläpidossa, oliiviöljystä riippuvana - öljymäinen oliivi, jota hakattiin ja vuodatettiin. Mutta kun te näette sen Sakarjan 4.:ssä luvussa,

havaitsette että sen ja Exoduksen lampunjalan välillä on ero. Koska siellä oliiviöljyn lähdettä korostetaan, kahta öljypuuta. Ja mikä on kuva? Esitän: että lampunjalka profetoissa puhuu todistuksesta Jumalalle maan päällä, mutta tällä kertaa Israelista kansallisesti. Ja se todistus, miesten käsissä on heikko. Mutta se tullaan löytämään uudestaan, uudistamaan ja puhdistamaan. Ja sen ylläpito tällä kertaa tulee olemaan Kristus itse, kaksitahoisessa palveluksessaan, yhteydessä Jumalan todistuksen ylläpitoon, Pappina ja Kuninkaana. Ja siksi korostus siellä on Israelissa kansana. Mutta kun palaatte takaisin tähän Raamatun päätöskirjaan, saatte toisenkin kuvan. Se ei voi olla Kristus persoonallisesti yhteydessä lampunjalkoihin täällä. Exoduksessa korostus on materiaalisissa. Se ei voi olla Israel kansallisesti, koska täällä puhutan seitsemästä lampunjalasta. Ja kun punnitsette sitä, tulette tähän johtopäätökseen: lampunjalka Ilmestyskirjassa puhuu Kristuksen ruumiista seurakunnallisesti. Se on seurakunta aspektissaan todistuksena Jumalasta maan päällä, mutta kerääntyneinä kokoontumisiin, jotka Herra on itse määritellyt periaatteiltaan, käytännössä perustuen Sanan kuuliaisuuteen ja tarkoituksella esitettyinä opillisissa osissa Raamattua. Nyt näette siis Herran lampunjalkojen keskellä.

Ja tulette näkemään Hänet tutkimassa seurakunnallista todistusta, paikallisessa aspektissa, ja tässä Herra on valinnut seitsemän lampunjalkaa, yksilöllisesti erotettuna, ei enää yhtenä kokonaisuutena, vaan seitsemänä, ja Herra tulee tutkimaan jokaisen, ja Hän tulee antamaan palautetta: asioita jotka ansaitsevat Hänen kiitoksensa ja asioita, jotka ansaitsevat Hänen kritiikkinsä ja tuomionsa yhteydessä jokaiseen yksilölliseen seurakuntatodistukseen Jumalasta. Saattaaksenne kuvan täydelliseksi, havaitsette tämän: että tämä näky joka täyttää Johanneksen mielen, antaa meille muotokuvan, profeetallisin tavoin, kolmesta asiasta yhteydessä todistukseen: sen tarkoituksen, paikan ja sen ajankohdan.

Tarkoitus: tutkikaapa tätä näkyä, kun lampunjalat ympäröivät Kristuksen. Siellä Hänet on kuvattu niiden keskellä, ylipapillisessa arvokkuudessaan. Ja silti persoonallisessa kunniasa; siellä Hän on kuvattu kulkevana seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä. Mikä on tarkoitus? Esitän, että tarkoitus on Kristuksen valaisu ja että valo on langennut Hänen ylleen. Ja Hän on se, jota silloin valaistaan, kun todistusta ilmenee. Ja kun jokainen täyttää määrätyn tehtävänsä, se on Kristus, jonka ylle valo lankeaa. Katsokaapa sitä paikallisseurakunnassa. Uskon että se auttaa havaitsemaan, että se on Persoonan valaiseminen. Tässä on se tarkoitus, joka tulee näkyviin Kristuksen ominaisuuksissa, jotka esiintyvät Hänen kansassaan.

Mutta huomatkapa paikka. Se on maan päällä. Se on yönäky ja siinä se on - Hänen hylkäämisensä näkymässä, missä he nostivat Hänet ristille. Mutta nyt, kummuten tästä näkymästä, läpi koko Hänen hylkäämisensä ajanjakson, tulee olemaan sitä mikä heijastaa Häntä, ja valo tulee valaisemaan Häntä. Ja tuo paikka tulee olemaan - maa.

Ja viimeiseksi ajanjakso. On selvästi kyseessä yönäky, tähdet mainitaan. Ja lampunjalat ovat keskipisteessä. Esitän, että se on Hänen poissaolonsa aikakautena, siihen saakka kunnes Kointähtenä Hän nousee. Vanhurskauden aurinkona, parantuminen Hänen siivissänsä. Se on se ajanjakso ristin ja Hänen tulemisensa välillä, jolloin on todistusta Kristuksesta, ja missä sitä on kollektiivisesti, seurakunnallisesti, seurakunnan järjestyksessä - seurakunnan raamatullisessa merkityksessä - Hänen persoonaansa tullaan valaisemaan. Juuri siellä missä Hänet hyljättiin, ja sille ajalle. Niin, ettei mitään parantamista, korjausta ole nähtävissä, ennen kuin päivä koitto, Aamutähti nousee, ennenkuin aurinko tulee esiin - ennen kuin Kristus itse palaa.

Nyt muutama sana ajatuksillenne ja pohdittavaksenne. Exodus 25:ssä (jae 37) löydätte, että korostus yhteydessä lampunjalkaan antaa valonsa etupuolelle. Mitä se tarkoittaa? Näyttää siltä että tuo valo valaisee tuon lampunjalan erikoisominaisuuksia. Ja tuon lampunjalan valossa sen omat ominaisuudet tulevat näkyviin. Eikö se ole pieni opetus seurakunnasta: missä pyhät ovat kokoontuneet ja siellä on valaistus, muut voivat nähdä pyhässä Kristuksen ominaispiirteet (Ef. 4). Missä Jumalan Henki on koonnut pyhiä Vapahtajan Nimessä kokoon, noissa olosuhteissa ominaispiirre on muodostunut, joka tarkoittaa, että Kristus nähdään - Hänen ominaisuutensa ovat piirtyneet.

Viime kokouksissamme olen yrittänyt kuvata erityisesti nuorille uskoville elintärkeitä UT:n paikallisseurakunnan luonteenpiirteitä, joka erottaa sen jokaisesta uskonnollisesta organisaatiosta. Ja esitän, että vain tuollaisissa olosuhteissa Kristuksen täydelliset ominaispiirteet kehittyvät pyhän olemuksessa. Pitäkää se mielessä, se on Exodus 25.

Kun katsotte Exodus 40:ää, lampunjalka on siellä tarkoituksellisesti kuvattu yhteydessä pöytään, näkyleipäpöytään. Se on lahjaleipä, ruokaa Jumalalle. Mutta siitä tulee ruokaa papille. Ja pappi yhteydessä, lampunjalan valossa, on vapaa kerran viikossa syömään tuota leipää. Se on ruoka, joka voimistaa. Ja hän saa sen yhteydessä, lampunjalan valossa. Eikö siinä ole opetus? Yhteydessä seurakuntaan. Mainitsimme sen edellisiltana, ruoan tarjoamisen. Tässä on ruokaa, joka on erityisesti yhteydessä Kristukseen. Ja se luonnollisesti on koko pappeuden toiminto: ruokkia pyhiä Kristuksella. Ja tuoda heidän sydämensä viipymään Hänen kauneudessaan. Hänen ominaispiirteissään ja pitämään juhlaa Hänessä. Siinä on yhteyttä, ruokaa.

Mutta kun palaatte Exodus 30:een, siellä lampunjalka on yhteydessä suitsutusalttariin. Se on tuotu korostetusti esille: aina kun pappi liikkui lampunjalan valossa, syötyään leipiä valinnan mukaisesti, hän liikkui Jumalaa kohti ja laittoi kätensä suitsukkeeseen ja otti sitä kourallisen - puhdasta suitsuketta, hajupihkaa, simpukankuorta ja tuoksukumia, ja hän pani suitsukkeen liekkeihin. Ja sitten tuo liekki, sulotuoksu nousi. Olisiko hän voinut tehdä niin, ellei hän olisi nauttinut yhteyttä? Jos hän olisi ollut pimeässä? Olisiko hän voinut tehdä sen, jollei hän ensin olisi nauttinut leivästä? Olisiko hän voinut tehdä sen, jollei hän olisi arvostanut sitä, mitä Jumala oli tehnyt? Siinä oli sulotuoksu.

Tänä päivänä mietiskelin eroa siinä, kun pappi meni sisään ja kun hän tuli ulos. Sisään mennessään hän tuli maailman valosta lampunjalan valoon. Hän jätti maailmallisen ja nautti jumalallisesta. Hän jätti taakseen maan hajut ja lemukset ja tuli sinne missä oli vain yksi tuoksu, suitsukkeen sulotuoksu. Yhteys, ruoka, sulotuoksu - voi, ajattelin, eikö olisi mahtavaa, jos jokainen paikallisseurakunta tuottaisi sitä yhteyttä, tarjoaisi sitä? Tarjoaisi ruokaa, sulotuoksua, ja minkä muutoksen se toisikaan! Pappi näkisi asiat eri tavalla, hänen näkynsä vaikuttuisi. Hänellä olisi uusi olemus, hän ruokkisi ruoalla, hänellä olisi aivan uudenlaiset arvot, koska siellä hän sai tuntea juuri sen sulotuoksun, joka peitti pyhän paikan. Näemmekö me sitä tänään paikallisseurakunnissa? Onko se sitä todellista pyhien yhteyttä? Onko se sitä ruokaa, jolla ravitsen itseäni - Kristuksella itsellään? Onko siellä tämä tuoksu? Voi, hyvät veljet, miten se joskus riipaiseekaan sydäntäni kuulla jonkun pyhän sanovan: "En osallistu kokoukseen tänään". Aina on jotain ongelmia, kinastelua, aina vähän kitkaa, aina jotain jännitettä. Eikö meidän tulisi ymmärtää, että Jumala itse haluaa meidän olevan siellä, missä on vapaata yhteyttä - Taivaan kanssa. Ja pyhien kanssa. Ja jossa on voimistavaa ruokaa joka kokouksessa. Ja jossa on sulotuoksua, jota tarttuu meihin lähtiessämme. Minkä eron se saisikaan aikaan. Sitä on lampunjalka, jolla kuvalla Herra tahtoo erityisesti ja tarkasti ilmituoda seurakuntaansa.

Joku saattaa kysyä: "No mutta miksi seitsemän, miksi Ilmestyskirjassa, miksi juuri nämä seurakunnat?" Vastaus on hyvin yksinkertainen: Herra on asettanut tämän profeetalliseen kirjaan, koska Hän haluaa meidän näkevän ensiksi, että siellä oli erityisiä seurakuntia. Ja yksi kerrallaan Hän ottaa ne käsittelyyn ja tutkii ne - jokaisen kirjaimellisen, todellisen seurakunnan erikseen. Ja Hän ilmituo niiden tilan. Mutta Hänellä oli mielessään enemmän kuin se: Hän nostaa eteensä hengellisiä tiloja; hengellisiä tiloja, joita heijastuu kustakin seurakunnasta. Ja sen vuoksi hengellisiä tiloja, jotka saattavat kohdata mitä tahansa seurakuntaa missä tilanteessa tahansa ja eri aikoina. Ja tällä Hän tulee osoittamaan, että on olemassa seitsemän eri tilaa, johon paikallisseurakunta saattaa langeta. Hän tulee korostamaan tiettyjä ongelmia ja vaaroja, jotka ovat sisäsyntyisiä paikallisseurakunnan todistuksessa. Muistakaa tämä.

Mutta löytyy kolmaskin ajatusmalli tähän: ei ole kyseessä pelkästään jokin tietty seurakunta tai hengellinen tila, vaan vaitän, että sijainti, lukumäärä ja järjestys jne. korostavat, että Herra aikoo antaa meille yleiskatsauksen, opetuksen liittyneenä kuntoon (tai tilaan), erityisesti seurakunnan tilaan läpi koko Hänen poissaolonsa aikakauden. Itse asiassa meille annetaan profeetallinen, käytännöllinen ja valmistava opetus. Ja profeetallinen valaisu meille siitä ajasta, jolloin Hän on poissa.

Olen näin antanut esipuheen. Nyt haluan kertoa Herrasta ja yhdestä erityisestä seurakunnasta. Tuo seurakunta on Efeson. Tälle seurakunnalle Herra ilmestyy Sinä, joka pitää seitsemää tähteä oikeassa kädessään. Ja joka kulkee seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä. Pyrin seuraavien iltojen puheissani osoittamaan mitä uskon, että korostus joka on asetettu Herran kuvaamiseen, sillä Hän haluaa kiinnittää huomiota ominaisuuksiinsa, joita juuri siinä seurakunnassa ei ole arvostettu. En halua jäädä siihen tänä iltana, mutta aion kehittää sitä tulevana iltoina. Että Herra tulee osoittamaan, että se on Hänen väärinkäyttöä, väärinymmärrystä ja väärää edustamistaan, joka jotenkin vaikuttaa siihen tilaan, jossa tuo seurakunta on löydetty. Nyt Hän sanoo: "Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään". Hän on aiemmassa luvussa kertonut meille, mitä nuo seitsemän tähteä ovat. Hän sanoi, että nuo seitsemän tähteä ovat seitsemän seurakunnan enkelit. Jos kerran Herra sanoi, että ne ovat enkeleitä, se kelpaa hyvin minulle enkä mene edemmäs Kirjoituksia. Saatatte tuoda esiin monia vaikeuksia sen

tulkinnan takia. Minä voin esittää aivan yhtä monia ongelmia, jos yritätte alkaa selittämään tätä symbolia. Minä jätän asian siihen, mihin Herrakin sen jätti. Uskon, että Hän haluaa osoittaa, että tällä todistuksella on taivaallinen asema. Nuo valaisevat taivaankappaleet ovat taivaalla, asetetut sinne ohjaamaan ja johtamaan, jos ymmärsimme ne oikein. Ja Herra viittaa, että jokaiseen paikallisseurakunnan todistukseen liittyy taivaallinenkin asema. Mutta sitten Hän kääntyy maalliseen asemaan. Ja Hän kulkee seitsemän kultaisen lampunjalan keskitse. Mitä Hän tällä tahtoo sanoa? Sitä, ettei kyseessä ole pelkkä varmuusasia - Hänhän pitää niitä - vaan on kyseessä tarkka tutkimus; Hän tulee tutkimaan ne. Ja Hän tulee tutkimaan tuon Efesossa olevan lampunjalan. Hän sanoi, että seitsemän lampunjalkaa ovat seitsemän seurakuntaa.

Katsotaanpa mitä Herra sanoo Efesolle. Haluan teidän havaitsevan kolme yksinkertaista otsikkoa, jotka auttavat meitä analysoimaan Herran viestiä Efeson seurakunnalle. Ensimmäinen otsikko on heidän todistuksensa. Ja hän tutkii tuon todistuksen, ja sitä voisi kuvata yhdellä sanalla: uskollinen. Herrahan sanoi: "Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi"; eipä tuossa ole paljon moittimisen varaa. Olen liittänyt nuo kolme sanaa kolmeen asiaan, jotka osoittavat, kuinka hyvin tämä seurakunta on seissyt tehtävässään, jonka Jumala heille antoi.

Sanan "tekosi" liittäisin siihen energiaan, joka on yrityksen takana. Ja Tessalonikalaiskirjassahan puhutaan uskon teoista. Enkä näe siinä mitään tuomioita, että Herra ei käyttänyt sanaa "usko" tässä kohden ollenkaan. Mutta tässä on työt; liitän sen niihin ponnisteluihin, joita he tekivät. Haluaisin liittää sen evankelointiin. Sitten toinen sana eli "vaivannäkösi", joka tarkoittaa sanaa uurastaminen, väsymykseen saakka. Liitän sen 1 Tim. lukuun 6, yhteydessä vanhempaan, joka tekee työtä hyvin, uurastaa, erityisesti sen käyttöä Kirjoitusten merkityksessä. Liittäisin sen todistamisen pastoraaliseen asemaan. Ja sitten kolmas sana, "kärsivällisyytesi", joka minusta näyttää olevan oikean opetuksen tuotos, joka rakentaa luonteenlujuutta pyhään.

Laitan nämä kolme asiaa yhteen ja sanon sydämelleni: tässä on seurakunta, jolla on evankeliointimielessä asiat kunnossa - he uurastavat hyvän sanoman kertomisessa ja koettavat tavoittaa muita. Tätä on "tekosi". Sitten haluaisin nähdä seuraavassa sanassa "vaivannäkösi" kytkennän seurakunnan pappiin ja että kaitsemista tapahtui tässä seurakunnassa. Ne, joiden vastuulle tämä tehtävä oli annettu, olivat valmistautuneet todella kuluttamaan itseään siinä. Kuluttaminen on siis ajatuksena. Todella taivuttaen itsensä äärimmäisyyksiin, seurakunnan jäsenten parhaaksi.

Sitten on sana "kärsivällisyytesi", tuo luonteenlujuus. Voi, emmekö janoa sitä. Opetus seurakunnassa, rakentamaan luonnetta miehissä ja naisissa. Ja Herra antoi kaikista näistä ominaispiirteistä Efeson seurakunnalle täyden tunnustuksen. Eikö se ollut hienoa? Voitaisiinko niin sanoa tästä seurakunnasta? Voitaisiinko sanoa, että meidän evankelioimisponnistuksemme osoittavat, että Jumala tekee työtään meissä? Voitaisiinko sanoa, että pappeuden todisteet niissä, joille se vastuu on annettu, ilmenevät siitä uurastuksesta, jota he tähän työhön uhraavat? Nähdäätkö tulokset pyhien ominaispiirteissä?

Mainitsin eilisiltana, että kodin laatu tuomitaan sen perusteella, millaisia ihmisiä sieltä tulee. Mutta miten sitten seurakunta? Ettekö huomaa, että opetuksen – joka on eräs seurakunnan vastuista - tulisi rakentaa meissä luonnetta? Herra sanoi: "Toimintatapasi ovat kunnossa, seisot hyvin siinä tehtävässä, joka on asetettu paikallistodistukseksi." Eikö se ole hienoa? Mutta katsotaanpa uudelleen. Hän alkaa kertoa jotain lisää. Hän katsoo heihin uudestaan ja sanoo, etteivät he ole pelkästään seisomassa tehtävässään, vaan te itse asiassa seisotte totuuden puolesta. "Ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole". Kaikenlaisen gnostisen harhaopin, judaistisen vastakkaisuuden, kreikkalaisen liberaalisuuden keskellä, he olivat valmistautuneet seisomaan totuuden puolesta koeteltavina, miehet ja heidän opetuksensa. Siinä ei ole mitään väärää. Ei mitään väärää Jumalan totuuden puolesta seisomisessa.

Toisinaan saan sen vaikutelman, erityisesti nuorilta uskovilta, että he ajattelevat, että heidän tulisi pyytää anteeksi kuuluessaan seurakuntaan. Aivan kuin se olisi jotain peiteltävää tai jotain sellaista, joka ei ole ihan sosiaalisesti hyväksyttävää. Tai jotain, mikä ei ole edes teologisesti puolustettavissa. Rakkaat pyhät, jos uskotte, että seurakunta on se paikka, jossa teidän tulisi olla - vakuuttuneina Hengestä, Kirjoitusten kautta, älkää hävetkö sitä. Osoittakaa värinne joukoille. Antakaa heidän nähdä, että tämä on se paikka, oikea paikka ja ainoa paikka, johon voitte kaataa teidän elämänvoimanne. Tietäkää, että olette juuri siinä paikassa, johon Jumala on teidän asettanut. Älkää pyydellä anteeksi. Jumalan totuuden takia - ja seisokaa sen puolesta.

Elämme suvaitsevaisuuden aikaa. Olemme valmistautuneet suvaitsemaan lähes mitä tahansa - niin kauan kuin se kantaa kristillisyyden nimeä. Sana ilmoittaa, että ne tulee koetella, Sanan kautta. Tutkia sen pohjalta, mitä Jumala on paljastanut, että voisimme asettaa miehet ja heidän opetuksensa testiin. He seisoivat tehtävän ja totuuden puolesta. Mutta he tekivät vielä muutakin; he joutuivat kokemaan kovia aikoja. Itse asiassa he joutuivat koviin koetuksiin; saanen viedä kuvaustani hieman pidemmälle. Sana kertoo seuraavaksi: "ja sinulla on kärsivällisyyttä (ja siinä on jälleen tuo ihana sana "kärsivällisyys", syntyneenä raamatullisen opetuksen myötä), ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut." Koetukset olivat tulleet, ja kantaminen viittaa, että taakkoja oli tullut ihmisiltä. Kärsivällisyys kertoo sietokyvystä vaikeissa olosuhteissa. Voi, kaikkia meitä ihmiset koettelevat, eikö niin? Ja kaikkia meitä myös olosuhteet vaivaavat. Mutta nämä ovat juuri niitä asioita, jotka tuovat esiin pyhän luonteenlujuutta. "ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut" – voi kuinka janoaisin kuulla tuota tunnustusta omasta työstäni!

Haluaisin teidän muistelevan hetkisen niitä todistuksia, mitä teillä on ollut tämän seurakunnan varhaisina aikoina. Oletteko työskennelleet; uurastaneet siihen pisteeseen saakka, jossa voimat kuluivat loppuun, missä työllä oli hintansa? Oletteko uhranneet paljon sille? "Minun nimeni tähden" - siinä on se motivaatio. Siinä on se, jonka täytyy koskettaa pyhän sydäntä. Olisihan ollut ihanaa, jos Herra olisi päättänyt tähän. Voin melkein nähdä efesolaisuskovien, ehkä hieman painavan päätään punastuen, kun Herra antaa tunnustuksen sanansa. Heidän todistuksensa, kiistämättömän hyvä ja uskollinen, kun Herran silmä sitä tutkii. Seisoen tehtävässä, totuuden puolesta, koeteltuina. Ja Herra sanoi: "Minä tiedän".

Mutta seuraavissa jakeissa tulemme toiseen otsikkoon, jota toivon, ettei olisi tarvinnut koskaan edes olla: Herra asettaa sormensa heikkouteen, joka saattaa olla kohtalokasta. "Se minulla on sinua vastaan, että olet ...langennut". Nyt hyppään siis muutaman sanan ylitse, suoraan seurakunnan tilaan, jota Herra korostaa. "Olet langennut" - verbin aikamuoto on perfekti, joka tarkoittaa, että jotain on tapahtunut menneisyydessä. Ja tila, sen seurauksena, on tämä: olet langennut. Ei ole kyse siitä, että he olisivat kompastelleet, josta helposti ja nopeasti nousee taas ylös. Sillä jos viette tuon verbin ajatuksen sen syvimpään merkitykseensä, he ovat edelleen makaamassa siellä! He ovat maassa.

Tiedän, että tätä verbiä voidaan käyttää lähes missä tahansa yhteydessä. Esimerkiksi, että terälehti putoaa kukasta alas mutaan tai sotilaasta, joka on kaatunut haavoissaan. Se on ikäänkuin tuon verbin tausta. Mutta, uskon, se ei ole sitä, mihin Herra haluaa kiinnittää huomiotamme tässä kohdassa. Kysytte ehkä, miten niin? Tutkikaamme nyt lankeamisen kohdetta. "Olet hyljännyt ensirakkautesi". Saatatte sanoa, että heidän innostuksensa ei enää siis ollut yhtä palavaa, kuin se oli aiemmin. Epäilen tuota. Me kaikki muistamme sen sydämen onnen, tuon henkilökohtaisen kokemuksen, kun ensi kertaa tulimme Kristuksen luo. Saatamme Cooperin tavoin kaivata niitä ihania tunteita, jotka kuuluivat kääntymyksemme aikaan. Mutta en usko siitä olevan nyt kyse. Tuo sana tarkoittaa "jättää" tai "jättänyt", menneessä aikamuodossa. Ja se on sama sana 1 Kor. luvussa 7, yhteydessä vaimoon: ohjeena, ettei jättäisi miestänsä.

Alan nyt nähdä, että on kyse täydellisestä hylkäämisestä, luopumisesta, pois kääntymisestä. Mistä, intohimostako? Ei, vaan henkilöstä. Nyt alan nähdä mitä "langennut" tarkoittaa, ei sen kirjaimellisessa mielessä vaan symbolisessa, vertauskuvallisessa mielessä. Tässä on seurakunta, pesty Kristuksen verellä, kulkemassa läpi Aasian turhuuden markkinoita, ja Efeson itsensä. Jotakin on tapahtunut. Jotain on tullut sisään yllättäen, dramaattisesti, nopeasti - se löytyy verbin "jättää" aikamuodosta. Jossain vaiheessa tämä seurakunta jätti, hylkäsi ja kääntyi pois - mistä - ensirakkaudestaan, se jätti Kristuksen.

Voisin kuvailla sen Salomon elämänvaiheiden kautta. 1 Kun. 3:3 sanoo: "Salomo rakasti Herraa". Se oli hyvää. 1 Kun. 11:1 sanoo: "Salomo rakasti monia vieraita naisia" (engl. käännös). Hän teki sitä halukkaasti. Rakkaat veljet ja sisaret, ottakaa sydämellenne se, että tämä oli Efeson seurakunnan tuomio. Langennut morsian, joka on antanut pettää itsensä; rakkaudestaan, kuuliaisuudestaan, yhteydestään? Kyllä, toisen käsiin. "Sinä olet langennut" - voitteko nyt nähdä seurakunnan tilan? Voitteko nähdä, kuinka Herra on asettanut sormensa seurakunnan jäsenten kutsumisen päälle? Se saa minut miettimään: voisiko olla mahdollista, että se, mitä pitäisimme hyvänä seurakuntana - toimintatavat, periaatteet, tarkoitus oikein, mutta jotain on tullut sisään. Herra sanoi: "hyljännyt ensirakkautesi".

Tämä pettäminen voi ainoastaan ilmetä myöhempinä aikoina. Herra laittaa sormensa tämän aiheuttaneen juuren päälle, tässä tilanteessa, ja Hän antaa lääkkeen. Mikä se on? Ensiksi Hän sanoo:

"Muista". Eli palaa mielessäsi takaisin siihen, muistele sitä. Mitä se oli ja mitä se tarkoitti - rakkaus Kristukseen, rakkaus Hänen persoonaansa, rakkaus Hänen toimiinsa, rakkaus Hänen tarkoitukseensa, välittäen, halliten ja ohjaten. "Muista" ja sitten "tee parannus". Tuo käskysana on samassa aikamuodossa. "Tee ne toimenpiteet", se on ainoa tie. Efeson seurakunnan tulee todella kohdata se, mitä on tapahtunut, ja tehdä parannus. Ja ensirakkauden myötä tulevat taas ne ensimmäiset teot.

En tiedä teidän kokemuksistanne, mutta minä olen ollut useissa seurakunnissa ympäri maailmaa, osana seurakunnan todistusta 38 vuoden ajan. Olen havainnut jotain matkan varrella. Yksi asia, jonka olen hyvin toistuvasti oppinut on tämä: se "kurssi", jota seurakunta on vuosien ajan kulkenut - johtaminen jota seurakunta tuottaa, ominaispiirteet jotka siitä käyvät ilmi - joskus menetetään valvonnan herpaantuessa, joka vaikuttaa vaarattomalta, kun seurakunnan vanhimmat sallivat, vastaanottivat jonkun henkilön tai henkilöitä, jonkin periaatteen tai toiminnan tulla sisään, ja se muutti ja vaihtoi entisen. Sanon tämän siksi, koska näissä päivissä joita elämme, olen havainnut, että eräs asia on tekemässä hyvin erityistä hyökkäystä seurakuntiin ja Jumalan ihmisten perheisiin - ja sen päämäärä on tuhota todistus Kristuksesta tässä pahassa maailmassa. Sen vuoksi, rakkaat veljet ja sisaret, tämä on todella elintärkeää, että me pidämme silmämme kiinnittyneinä Kristuksen persoonaan. Että Hän on se, joka täyttää mielemme, sydämemme, ajatuksemme. Ja se oli Hän, joka oli valaistu silmiemme eteen Totuuden Kirjoitusten kautta. Silloin kykenemme panemaan käytäntöön periaatteet, jotka ohjaavat, suojaavat ja pitävät seurakunnan todistuksessa Hänelle, muukalaisuuden maassa. On niin helppoa työllistää itsensä oikeilla toimilla, ja jopa oikeilla periaatteilla, jopa oikealla tarkoituksella - eikä silti sellaisella kiintymyksellä ja rakkaudella, joka tulee todellisen Kristukseen kihlautumisen kautta. Ja tuo laeva tie on juuri se, joka johtaa tuhoon. Meidän tulee rakastaa Häntä, ei sentimentaalisesti, vaan voimakkaasti vihkiytyneinä Hänelle.

Rakkaudesta Kristukseen rakastamme myös Hänen kansaansa, ja haluamme antaa heille periaatteet ja toiminnat, jotka ovat heidän tärkein päämääränsä. Se on Herran viesti. Hän sanoi: "Olet jättänyt, hyljännyt, kääntynyt pois ensirakkaudestasi - tarkoituksen, tilasi. Ja lääke sille: tee parannus. Mene takaisin ja korjaa se", sitä Herra sanoo. Koska nyt Hän tulee kolmanteen kohtaan. Todistus: se on uskollinen, heikkous löytyy joka saattaa olla kohtalokasta, ja varoitus, se on viimeinen. "Ellet tee parannusta", mikä siitä seuraa? Hän sanoi näin: "mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta". Eli lampunjalka tultaisiin poistamaan.

Jumalan täytyi tehdä se kansallisesti. Viimeinen tiedossani oleva historiallinen referenssi Vanhan testamentin seitsemään oksamaiseen lampunjalkaan löytyy Tiituksen holvikäytävästä Roomassa ja se on viety "pakkosiirtolaisuuteen" Roomaan. Se on luonnollisesti vain kuvaannollista, mutta eikö se ole kuin Israel hajaantuneena nyt? Lampunjalka on seurakunta. Mitä uskon Herran sanovan, että tässä ei ole jonkin poistamista seurakunnasta, vaan että heidät kokonaisuutena tultaisiin poistamaan.

Voisin viedä teidät tänä iltana vähäksi aikaa pieneen kokoussaliin, joka tietääksi edelleen kantaa katollaan nimeä Gospel Hall, pienessä malesialaiskylässä. Mutta tuon salin on viidakon kasvusto ja luste rämettänyt. Tuossa pienessä salissa saarnasin yli sadalle ihmiselle, näimme heidän edistyvän ja kastoin heidät ja näimme heidän kokoontuvan, Herran nimeen. Näimme pienen seurakunnan syntyvän siellä, ja se toimi hienosti vuosia. Mutta sitten, epäviisaan vastaanottamisen kautta - miehiltä, jotka olivat olleet kosketuksissa karismaattiseen opetukseen, tuo pieni seurakunta haltioitui. Tuo kokoontuminen solutettiin, ja tuhottiin. Meillä oli surullinen velvollisuus sulkea ovi siellä - ryhmälle, joka ei enää kokoontuisi siellä.

Joka kerta kun luen tätä raamatunkohtaa, ajatukseni palaavat sinne takaisin. "työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan"; ehkä juuri tänä iltana, täällä, se ei tuntuisi kovin todennäköiseltä. Hyvä pyhien ryhmä, hyvää harjoitusta heidän keskuudessaan, mutta tässä on Herran varoitus: "ellet tee parannusta". Jos se, mikä on syönyt ja syö teidän elämänne tosi ytimessä - Kristus- sana - jollei se ole niin, väistämättömästi ja vääjäämättömästi teidän ryhmänne tullaan hajaannuttamaan.

Ja tämän varoituksen myötä Herra siirtyy antamaan kolme lausuntoa, kun Hän päättää sanomansa. Hän antaa sen lausunnon, joka vaikuttaa olevan aivan vääressä paikassa. Vaikka sitä on vaikea sovittaa yhteen, silti uskon siinä olevan tärkeän merkityksen. Hän sanoi: "se sinulla on". Mitä se on? Hän kohdistaa huomion johonkin joka näyttää tarjoavan toivoa. Mutta väitätte ehkä, että mitä Hän sanoo, on hyvin negatiivista. "se sinulla on, että sinä vihaat", eikö tämä ole vastakkaista rakkaudelle, josta Hän on juuri puhunut? "se sinulla on, että sinä vihaat nikolaiittain tekoja".

Voitte saada vaikka minkälaisia selityksiä koskien nikolaiittoja. Heistä tiedetään hyvin vähän. Jotkut kytkvät heitä Nikolakseen, Apt. 6., ja tyrkyttävät hänen syykseen koko liberaalisuuden opetuksen linjan ja niin edelleen - joka voi olla tai ei ole oikein. Sehän on vain historiaa. Ehkä tuo sana yksinkertaisesti kuvaa niitä juuria, johtolanka siihen, sanaan joka merkitsee "ottaa ihmiset valtaansa". Olisiko kyseessä pappisjärjestelmän alkava nousu? Ehkäpä nämä kaksi asiaa kulkevat yhdessä, koska silloin kun saat väärää opetusta, yleensä saat myös miehiä, jotka ovat innokkaita levittämään niitä. Ja hyvin todennäköisesti nämä kaksi asiaa ilmestyvät yhdessä.

Mutta Herra sanoi nyt: "Mutta vaikka Minulla on nämä sinua vastaan, sinä et silti ole valmis suvaitsemaan sitä, mikä on brutaalisti Raamatun vastaista. Ja juuri tässä käyttäytymisessä ilmenee toivoa". Kun henkilöillä, ja pyhillä, on arvostus Kirjoituksiin, löytyy vielä tilaa parantumiselle, tilaa herätykselle, tilaa ennalleen palauttamiselle. Mutta kun löytyy seurakunta, joka on häpeämättömästi astunut Sanan ylitse ja sanonut "ei" sen auktoriteetille, se asettaakin oman tarkoituksen, ominaispiirteet, ja muovaa sen oman johtamismallin. Silloin luonnollisesti on tultu tilanteeseen, jossa ennalleen palauttaminen on toivotonta.

Herra sanoo: "On vielä jotain toivon perustaa, olette jopa valmistautuneet olemaan sietämättä, raamatullisin perustein. Mutta se on edelleen negatiivisessa mielessä - jollei parannusta tapahdu. Mutta nyt Hän kääntyy ryhmän puoleen: "Jolla on korva" - eivät kaikki, joilla on fyysiset korvat, tule kuulemaan tätä sanomaa, tule tunnistamaan sitä siksi mitä se on - Sana Herralta tälle seurakunnalle. Sillä Hän sanoo: "Jolla on korva, se kuulokoon", ja sitten Hän siirtyy viimeiseen kohtaan. "Anna rakkautesi tulla positiiviseksi, anna sen tulla henkilökohtaiseksi - sinulla on vastuu." Ja sitten seuraa lupaus: "Sen, joka voittaa" - ja voin kuulla tässä ikäänkuin kaiun Yläsalista, Joh. 16., kun Herra sinä iltana ennen ristiä sanoi: "Minä olen voittanut maailman". Johannes tuo tämän uudelleen 1 Joh. 5:4:ssä, "sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman". Eikö se ole hän, joka uskoo, että on Jeesus on Jumalan Poika. Se on kytketty Hänen persoonaansa.

Mitä Herra sanoi? Jopa tässä langenneessa seurakunnassa - voisimme jopa kutsua Efeson seurakuntaa esimerkilliseksi seurakunnaksi - mutta Herra sanoo sitä langenneeksi seurakunnaksi. Tässäkö langenneessa seurakunnassa voittajia? Ja mitä heille seuraa? Herra sanoo: "Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta" - mihin tämä meidät vie? - "joka on Jumalan paratiisissa", Hänen valmistamaansa paikkaan, Hänen paratiisiinsa, lupaukseensa. Mitä Hän tekee? Hän tarjoaa langenneessa seurakunnassa olevalle voittajalle nautinnon, kokemuksen ja pääsyn lankeamattomiin olosuhteisiin.

Se vie minun ajatukseni takaisin Eedeniin, Eevaan ennen lankeemusta. Valmistettu paikka oli siellä, paratiisi josta nautitte, ja tässä Herra sanoo: "Hän lankesi" - Eeva lankesi. Efeson seurakunta lankesi. Se Efeso, joka sana merkitsee "haluttava" - mutta se lankesi. Mutta noissakin olosuhteissa sille, joka on valmis asettamaan uskonsa yhteyteen Vapahtajan kanssa, Jumalan Poikaan, Hänen persoonassaan, ja sallii Hänen intohimonsa tulvia sieluun, sille on olemassa paratiisi, valmistettu paikka, joka - olen sitä mieltä - ei tarkoita vain pelkästään tulevaisuutta, vaan on NYT, kokemuksena. Nautinto lankeamattomista olosuhteista - se on voittajan osa.

Hyvät pyhät, tänä iltana haluaisin mennä kotiin, ja Jumalani edessä havaita, olenko hyljännyt ensirakkauteni? En pelkästään sitä intohimoa, vaan Persoonan. Ja palata tarkasti siihen kohtaan, jossa tuo hylkäys tapahtui. Missä paikassa otin avosylin vastaan jonkun toisen. Periaatteen, jossa Hänellä ei enää ollutkaan ensimmäinen sija sydämässäni. Jos tämä tehdään henkilökohtaisesti, ja sitten seurakuntana, silloin voi tapahtua ennalleen palauttaminen.

Siunatkoon Jumala meille Sanansa.

Jim Allen